

သေရည်သေရက်စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဂဏ္ဍ။

။နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကော ပါတုရာသိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုမ္ဘဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော သေသောက ကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထို စကားသည်မှန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သေသောကပွဲသဘင် ကြွေးကြော်သည်ရှိသော် ထိုငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း မိမိတို့လင်တို့အတွက် ထက်စွာသော သုရာကိုစီရင်၍ ပွဲသဘင်ကို ကစားကုန်အံ့ဟု ဝိသာခါ၏အထံသို့ သွားကုန်၍ သူငယ်ချင်းမ ငါတို့ပွဲသဘင် ကစားကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ဝိသာခါက ဤပွဲသဘင်သည် သေသောကပွဲသဘင်တည်း၊ ငါသည် သုရာကို မသောက်ဟု ဆိုလတ်သော် သင်တို့သည် ဘုရားသခင်အား အလှူပေး ကုန်လော့၊ ငါတို့မူကား ပွဲသဘင် ကစားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုဝိသာခါသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မိန်းမငါးရာတို့ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားကိုပင့်ဖိတ်၍ အလှူကြီးပေး၍ များစွာကုန်သော ပန်းနံ့သာတို့ကို လက်စွဲလျက် ညချမ်းသောအခါ တရားတော်ကို နာခြင်းငှာ ထိုငါးရာသော မိန်းမအပေါင်းခြံရံလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၏။

ထိုမိန်းမတို့သည်ကား သုရာကိုသောက်ကုန်လျက် ဝိသာခါနှင့်တကွ သွား ကုန်၍ တံခါးမုခ်၌ ရပ်ကုန်လျက် သုရာကို သောက်ကုန်လျက်လျှင် ဝိသာခါနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ လာကုန်၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။ ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့တွင် အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်၌ ကကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် သီချင်းကို သီဆိုကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် လက်ကို လှုပ်ကုန်၏။ အချို့ ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ခြေကို လှုပ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသုရာ ယစ်ကုန်သော မိန်းမတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စီမံသောငှာ မျက်မှောင်တော်

အမွေးမှ ညှိသောရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ အမိုက်သည် ဖြစ်၏။
ထိုမိန်းမတို့သည် အလွန်ထိတ်လန့်ကုန်၏။ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
ထိုမိန်းမတို့အား သုရာယစ်ခြင်းသည် ပြေ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်
နေတော်မူရာ ပလ္လင်မှ ကွယ်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တော်မူ၏။
ဥဏ္ဏလုံမွေးရှင်တော်မှ ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ လတစ်ထောင်၊ နေ
တစ်ထောင် ထွက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌
ရပ်တော်မူလျက်လျှင် ထိုမိန်းမတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်စိမ့်သောငှာ-

ကော နုဟာသော ကိမာနန္ဒော၊ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတေ သတိ။

အန္တကာရေန ဩနဒ္ဓါ၊ ပဒီပံ န ဂဝေသထ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဥပါသိကာယော၊ ဒါယိကာမတို့။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ နိစ္စံ၊ အမြီး။
ပဇ္ဇလိတေ၊ ရာဂအစရှိသော မီးဖြင့် တောက်လောင်သည်။ သတိ၊ ရှိလျက်။
ကောနု၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဟာသော၊ ရွှင်မြူးကြသနည်း။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။
အာနန္ဒောနု၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြသနည်း။ အန္တကာရေန၊ မောဟတည်း။
ဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့်။ ဩနဒ္ဓါ၊ မြွေယုက်အပ်ကုန်သော။ တုမေ၊ သင်
တို့သည်။ ပဒီပံ၊ ပညာတည်းဟူသော ဆီမီးကို။ နဂဝေသထ၊ မရှာကြကုန်
သနည်း။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူသော အဆုံး၌ ထိုငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့
သည်လည်း သေတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်
ကြွလာတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီအရိပ်ဝယ် ဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားကို ဝိသာခါသည် ရှိခိုး၍ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား၊ အရှက်
အကြောက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ဤသေသောကံခြင်းသည် အဘယ်ကာလမှစ၍
ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါအား ထို
အကြောင်းကို ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ။ဝိသာခါ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ကာသီတိုင်း၌ နေသော သုရာမည်သော
မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဆင်စွယ်၊စာမရိမြီးအစရှိသော ဥစ္စာရှာခြင်းငှာ ဟိမဝန္တာသို့
သွား၏။ ထိုဟိမဝန္တာ၌ တစ်ခုသော သစ်ပင်သည် အထက်သို့ရောက်၍ တစ်ရပ်

တစ်သူရှိသော အရပ်၌ ခက်မသုံးခုရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်၏ ခက်မသုံးခုတို့၏ အကြား၌ အိုးစရည်းပမာဏရှိသော အခေါင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအခေါင်းသည် မိုးရွာသည်ရှိသော် ရေဖြင့်ပြည့်၏။ ထိုသစ်ပင်ကို ရံ၍ သဖန်းခါးပင်သည် လည်းကောင်း၊ သျှိုသျှားပင်သည်လည်းကောင်း၊ ငရုတ်ချိုပင်သည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုသဖန်းခါး၊ သျှိုသျှား၊ ငရုတ်ချိုပင်တို့၏ အသီးအမှည့်တို့သည် ကြွေ၍ ထိုသစ်ပင်အခေါင်း၌ ကျကုန်၏။ ထိုသစ်ပင်၏ အနီး၌ အလိုလိုသာလျှင်ဖြစ်သော သလေးခင်းသည် ရှိ၏။ ကျေးငှက်တို့သည် ထိုသလေးခင်းမှ သလေးနံတို့ကိုယူ၍ ထိုသစ်ပင်၌နေ၍စားကုန်၏။ စားကုန်သော ထိုကျေးငှက်တို့၏ ကျသော သလေးစပါးတို့သည်လည်းကောင်း၊ သလေးဆန်တို့သည် လည်းကောင်း ထိုသစ်ပင်အခေါင်း၌ ကျကုန်၏။ ဤသို့ ထိုရေသည် နေပူဖြင့်ကျက်၍ အရည်သည် နီသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နွေလအခါ၌ ရေငတ်ကုန်သောငှက်တို့သည် ထိုရေကို သောက်ကုန်သဖြင့် ယစ်ကုန်၍လျှင် အထက်သို့ပျံ၍ သစ်ပင်ရင်း၌ ကျကုန်၏။ အတန်ငယ်အိပ်ပျော်၍ တွန်ဖြူးကုန်လျက် သွားကုန်၏။ သစ်တက်ခွေး၊ ချဉ့်နက်၊ မျောက် အစရှိသည်တို့လည်း ဤနည်းဖြင့်လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ရသေ့နှင့်မုဆိုး သေရည်သောက်

မုဆိုးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍ ဤရေသည် အဆိပ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသတ္တဝါတို့သည် သေကုန်ရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဤသတ္တဝါတို့သည် အတန်ငယ် အိပ်ပျော်၍ အလိုရှိရာသို့ သွားကုန်၏။ ဤရေသည် အဆိပ်မဟုတ်ဟု ကြံ၍ အတန်ငယ်ယူ၍ မိမိသည်လည်း သောက်၍ ယစ်သည်ဖြစ်၍ အမဲကို စားလိုသည်ဖြစ်၍ ထိုနောင်မှ မီးကိုညှိ၍ သုရာယစ်သဖြင့် သစ်ပင်ရင်း၌ ကျကုန်သော ခါ၊ ကြက် အစရှိသည်တို့ကိုသတ်၍ အသားကို မီးကျိုးတို့ဖြင့်ကင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ အမဲကင်ကို စားလျက် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုသေရည်ကို သောက်လျက် တစ်ရက်နှစ်ရက် ထိုအရပ်၌ သာလျှင် နေ၏။ ထိုသစ်ပင်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ဝရုဏမည်သော ရသေ့တစ်ယောက်သည်နေ၏။ မုဆိုးသည် တစ်ပါးသောအခါ၌လည်း ထိုရသေ့၏ အထံသို့ ရောက်ဖူး၏။ ထိုသို့ ရောက်ဖူးသောကြောင့် ထိုမုဆိုးအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ဤအဖျော်ကို ရသေ့နှင့်တကွ ငါသောက်အံ့ဟု အကြံ

ဖြစ်၏။ ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီး၍ မုဆိုးသည် တစ်ခုသော ဝါကျည်တောက်ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် အမဲကင်နှင့်တကွ ဆောင်ယူ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်၍ အရှင်ဘုရား၊ ဤအဖျော်ကို သောက်တော်မူကုန်လော့ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော မုဆိုး ရသေ့တို့သည်လည်း အမဲကင်ကို စားလျက် သောက်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် သုရာမည်သော မုဆိုးသည်လည်းကောင်း၊ ဝရုဏမည်သောရသေ့သည် လည်းကောင်း မြင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအဖျော်အား “သုရာ” ဟူ၍ လည်းကောင်း “ဝရုဏ” ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်သည် ဖြစ်၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သုရာမုဆိုး၊ ဝရုဏ ရသေ့တို့သည်လည်း တစ်ခု သော အကြောင်းသည်ရှိ၏ဟု ကြံ၍ ဝါးကျည်တောက်ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်း၍ ပစ္စန္ဒရစ်မြို့သို့ သွားကြလျက် သေကိုပြုတတ်ကုန်သော သူတို့သည် လာကုန်၏ဟု မင်းအား ကြားစေကုန်၏။ မင်းသည် ခေါ်စေ၏။ ထိုသုရာမုဆိုး၊ ဝရုဏရသေ့တို့သည် ထိုမင်းအား သေကိုဆက်ကုန်၏။ မင်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်သောက်၍ ယစ်၏။ ထိုမင်းအား ထိုသေသည် တစ်ရက် နှစ်ရက် သောက်လောက်ရုံမျှသာ ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မုဆိုး၊ ရသေ့တို့ကို တစ်ပါးသော သေသည်လည်းရှိသေး၏လောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး ရှိပါသေး၏ဟု ဆိုကုန် လတ်သော် အဘယ်အရပ်၌ရှိသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး ဟိမဝန္တာ၌ ရှိပါ ကုန်၏ ဆိုကုန်လတ်သော် ထိုသို့ဖြစ်သော်ကား ဆောင်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုမုဆိုး ရသေ့တို့သည် သွား၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် ဆောင်ယူပြီးလျှင် မပြတ်သွား၍ ဆောင်ယူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ သေ၏အဆောက်အအုံ (သေရည် ပြုလုပ်ရာ၌ ပါဝင်သောပစ္စည်း) တို့ကို မှတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုသစ်ပင်၏ အခေါက်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော သေ၏အဆောက်အအုံတို့ကို ထည့်၍ မြို့၌ သေကို ပြုကုန်၏။ မြို့သူတို့သည် သေကို သောက်၍ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သဖြင့် ဆင်းရဲကုန်၏။ မြို့သည် သုဉ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

သေလုပ်တတ်သော မုဆိုး၊ ရသေ့တို့သည် ထိုမြို့မှပြေးကုန်၍ ဗာရာဏသီ မြို့သို့ ရောက်ကုန်လျှင် သေလုပ်တတ်သော သူတို့သည် လာကုန်၏ဟု မင်းအား ကြားစေ ကုန်၏။ မင်းသည် ခေါ်စေ၍ စားနပ်ရိက္ခာကိုပေး၏။ ထိုဗာရာဏသီ မြို့၌လည်း သုရာကို ပြုကုန်၏။ ထိုဗာရာဏသီမြို့၌လည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် ပျက်စီး၏။ ထိုဗာရာဏသီပြည်မှ ပြေးလေ၍ သာကေတပြည်သို့ ရောက်ကုန်၏။

သာကေတပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ သဗ္ဗမိတ္တမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် ထိုမှဆိုး ရသေ့တို့အား ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် သင်တို့သည် အဘယ်ကို အလိုရှိကုန်သနည်း ဟု မေး၍ သေ၏အဆောက်အအုံဖြစ်သော အမြစ် အခေါက်ကို လည်းကောင်း၊ သလေးမုံညက်ကို လည်းကောင်း၊ အိုးစရည်းကြီး ငါးရာတို့ကို လည်းကောင်း အလိုရှိ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုအလုံးစုံကို ပေးစေ၏။

ထိုမှဆိုး၊ ရသေ့တို့သည် အိုးစရည်းကြီးငါးရာတို့၌ သေကို ထည့်၍ ကြွက်တို့ သောက်မည်စိုးသောကြောင့် သေအိုးကို စောင့်စိမ့်သောငှာ တစ်လုံး တစ်လုံးသော အိုး၏အနီး၌ တစ်ကောင်တစ်ကောင်စီသော ကြောင်ကို ချည်ကုန်၍ ထိုကြောင်တို့သည် သုရာကျက်၍ အထက်သို့ ဝေသောအခါ အိုးနံပါး၌ ယိုစီးသော သေကို သောက်ကုန်သဖြင့် ယစ်ကုန်၍ အိပ်ပျော်ကုန်၏။ ကြွက်တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ထိုကြောင်တို့၏ နား နှာခေါင်း အစွယ် အခြီးတို့ကို စား၍ သွားကုန်၏။ ကြောင်တို့သည် သေကို သောက်၍ သေကုန်၏ဟု မှူးမတ်တို့သည် မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ထိုမှဆိုး၊ ရသေ့တို့သည် အဆိပ်ကို ပြုသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု နှစ်ယောက်သော သူတို့၏ ဦးခေါင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အရှင်မင်းကြီး အလွန်ချိုမြိန်၏ဟု ဆိုမြည် တမ်းကုန်လျက် သေကုန်၏။

မင်းသည် ထိုသူတို့သည် သတ်ပြီး၍ သေအိုးတို့ကို ခွဲလေကုန်၏ဟု စေ၏။ ကြောင်တို့သည် သုရာအယစ်ပြေကုန်သည်ရှိသော် ထ၍ ကစားမြူးတူး လျက် သွားကုန်၏။ ထိုသို့ သွားကုန်သော ကြောင်တို့ကိုမြင်၍ မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် အကယ်၍ အဆိပ်ဖြစ်အံ့၊ ထိုကြောင်တို့သည် သေကုန်ရာ၏။ အလွန်ချိုမြိန်မြတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသေကို ငါသောက်အံ့ဟု ကြံ၍ မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် မင်းရင်ပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်၌ ကောင်းစွာဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရာဇပလ္လင်၌ နေ၍ မှူးမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် သေကို သောက်အံ့ သောငှာ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းသည် အဘယ်သူသည် အမိအဘကို လုပ်ကျွေးခြင်းအစရှိသည်တို့၌ မမေ့မလျော့သနည်း၊ သုံးပါး အပြားရှိသော သုစရိုက်တရားတို့ကို ဖြည့်သနည်းဟု လူ့ပြည်ကို ကြည်လတ်

သော် သေသောက်အံ့သောငှာ နေသော ထိုမင်းကို မြင်၍ ဤမင်းသည် သေကို အကယ်၍ သောက်အံ့၊ ဤသို့ သောက်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဓမ္မဒိပ် ကျွန်းကြီးသည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ အကြင် အခြင်းဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် မင်းသည် သေကိုမသောက်လတ္တံ့၊ ထိုအခြင်းကို ထိုမင်းကို ငါပြုအံ့ဟု ကြံ၍ သေဖြင့် ပြည့်သော အိုးတစ်လုံးကို လက်ဝါးပြင်၌ ထား၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် လာလတ် ပြီးလျှင် မင်း၏ ရှေးရှုဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ ဤအိုးကို ဝယ်ကြကုန်လော့ ဟု ဆို၏။ သဗ္ဗမိတ္တမင်းသည် ထိုအခြင်းဖြင့်ဆိုလျက် ကောင်းကင်၌တည်သော ထိုသိကြားမင်းကို မြင်၍ အို-ပုဏ္ဏား၊ အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု မေး၍ ထိုသိကြားမင်းနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား-

၃၃။ ကော ပါတုရာသီ တိဒိဝါ နဘမိ၊
 ဩဘာသယံ သံဝရိံ စန္ဒိမာဝ။
 ဂတ္တေဟိ တေ ရသ္မိယော နိစ္ဆရန္တိ၊
 သုတေရတာ ဝိဇ္ဇရိဝန္တလိက္ခေ။

၃၄။ ဝေဟာယသံ ဂစ္ဆသိ တိဋ္ဌသီ စ။
 ဣဒ္ဓိ န တေ ဝတ္ထုကတာ သုဘာဝိတာ၊
 အနဒ္ဓုရုနံ အပိ ဒေဝတာနံ။

၃၅။ ဝေဟာယသံ ဂမ္မာမာဂမ္မတိဋ္ဌသီ၊
 ကုမ္ဘံ ကိဏာထာတိ ယမေတမတ္ထံ။
 ကော ဝါ တုဝံ ကိဿ ဝါတာယ ကုမ္ဘော၊
 အက္ခာဟိ မေ ဗြာဟ္မဏ စတမတ္ထံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၃။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တွံ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ အာဂတော၊ လာသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကိံ၊ အသို့နည်း။ တိဒိဝါ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ။ အာဂန္တာ၊ လာလတ်၍။ နဘမိ၊ ကောင်းကင်၌။ ပါတု၊ ထင်ရှားဖြစ်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ သံဝရိံ၊ ညဉ့်၌။ ဩဘာသယံ၊ ထွန်းပသော။ စန္ဒိမာဝ၊ လကဲ့သို့။ နိစ္ဆရန္တိ၊ ကောင်းကင်၌။ သတေရတာ၊

သတေရတမည်သော။ ဝိဇ္ဇာရိဝ၊ လျှပ်စစ်ကဲ့သို့။ တေ၊ သင်၏။ ဂတ္တေဟိ၊ ကိုယ်တို့မှ။ ရသ္မိယော၊ အရောင်တို့သည်။ နိစ္ဆရန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။

၃၄။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ အဃမိ၊ ကောင်းကင်၌။ ဆိန္ဒဝါတံ၊ ပြတ်သောလေရှိသည်ကို။ ကမသီ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌။ ဂစ္ဆသိ စ၊ သွားလည်းသွား၏။ တိဋ္ဌသီစ၊ ရပ်လည်းရပ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုကောင်းကင်၌။ အနဒ္ဒပူနံ၊ ခြေဖြင့်ခရီးကို မသွားကုန်သော။ ဒေဝတာနံ၊ နတ်တို့၏။ ယာ ဣဒ္ဓိ၊ အကြင်တန်ခိုးသည်လည်းကောင်း။ တေ၊ သင်၏။ သုဘာဝိတာ၊ ကောင်းစွာပွားစေအပ်သော။ ယာပိ ဣဒ္ဓိ၊ အကြင်တန်ခိုးသည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာယ၊ ထိုတန်ခိုးဖြင့်။ ဝတ္ထုကတာနု၊ တည်ရာကဲ့သို့ပြုအပ်သလော။

၃၅။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌ဖြစ်သော။ ဂမ္မံ၊ ခြေဖြင့်နင်းသွားခြင်းကိုး အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ တိဋ္ဌသီ-တိဋ္ဌမာနော၊ ရပ်သော။ တုဝံ၊ သင်ကား။ ကော ဝါ၊ အဘယ်သူနည်း။ ဧတမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။ ကုမ္ဘံ၊ အိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ အတ္ထံ၊ အကြင်အကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝဒေသိ၊ သင်ဆို၏။ တံအတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။ တေ၊ သင်၏။ အယံ၊ ဤအိုးသည်။ ကိဿ၊ အဘယ်ဝတ္ထု၏။ ကုမ္ဘော၊ အိုးနည်း။

သုရာသောက်ခြင်း၏အဖြစ်

ထိုနောင်မှ သိကြားမင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး ထိုသို့ တပြီးကား နာလော့ဟုဆို၍ သုရာသောက်ခြင်းအဖြစ်တို့ကိုပြလိုရကား-

၃၆။ နသပိကုမ္ဘော နာပိ တေလကုမ္ဘော၊
ဖာဏိတဿ မဓရဿ ကုမ္ဘော။
ကုမ္ဘဿ ဝဇ္ဇာနိ အနကပ္ပကာနိ၊
ဒေါသေ ဗဟူ ကုမ္ဘဂတေ သုဏောထ။ လ ။

၅၉။ န ယိ မသ္မိံ ကုမ္ဘသ္မိံ ဒဓိမဓဝါ။
ဧဝံ အဘိညာယ ကိဏာဟိ ရာဇ။

စဝံ ဟိ မံ ကုမ္မဂတံ မယာတေ။

အက္ခာတရူပံ တဝ သဗ္ဗမိတ္တံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အယံ၊ ဤအိုးသည်။ န သပ္ပိ ကုမ္မော၊ ထောပတ်အိုးလည်းမဟုတ်။ နာပိတေလကုမ္မော၊ ဆီအိုးလည်း မဟုတ်။ ဖာဏိတဿ၊ တင်လဲ၏။ ကုမ္မော၊ အိုးသည်။ န၊ မဟုတ်။ မဓုရဿ၊ ပျား၏။ ကုမ္မော၊ အိုးသည်။ န၊ မဟုတ်။ ကုမ္မာဿ၊ အိုး၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့သည်။ အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ကုမ္မဂတေ၊ အိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဒေါသေ၊ အပြစ်တို့ကို။ သုဏာထ၊ နာကုန်လော့။

၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်၍။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွားသည်ရှိသော်။ ဂလေယျ၊ ဖဝါးလှမ်းတိုင်လှမ်းတိုင်း လဲရာ၏။ ပပါတံ၊ ကမ်းပါးပြတ်သို့ လည်းကောင်း။ သောမ္ဘံ၊ တွင်းသို့ လည်းကောင်း။ ဂဟံ၊ လိုဏ်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း။ စန္ဒနိယံ၊ ညွှန်စေးရွံ့ သို့လည်းကောင်း။ သြဠိဂလ္လံ၊ ဆန်ဆေးရေစသည်တို့ကို သွန်ရာ ခရီးကိုလည်းကောင်း။ ပတေ၊ ကျရာ၏။ အဘောဇနေယျံ၊ မစားသင့်သော ဝတ္ထုကို။ ဗဟုပိ၊ များစွာလည်း။ ဘုဠေယျ၊ စားမိရာ၏။ ယာ ကုမ္မိ၊ အကြင်အိုးသည်။ ဧဝရူပိ၊ ဤသို့ သဘောရှိ၏။ တဿာ ကုမ္မိယာ၊ ထိုအိုး၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့ကို။ သုဏာထ၊ နာကုန်လော့။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်။

၃၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ စိတ္တသ္မိံ၊ စိတ်၌။ အနေသမာဓော၊ အစိုးမရသည်ဖြစ်၍။ ဘက္ခသာရ၊ အဟောင်းဖြစ်သော မြက်ဖတ်ကိုစားသော။ ဂေါရိဝ၊ နွားကဲ့သို့။ ဧဝရူပေ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ အနာထမာဓောဝ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိသောသူ ကဲ့သို့။ အာဟိဏ္ဏတိ၊ လည်တတ်၏။ ဥပဂါယတိ စ၊ သီဆိုလည်းသီဆိုတတ်၏။ နစ္စတိစ၊ ကလည်းကတတ်၏။ ယာသုရာ၊ အကြင်သေသည်။ ဧဝရူပိ၊ ဤသို့သဘော ရှိ၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၃၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အစေလောဝ၊ တက္ကတွန်းကဲ့သို့။ နဂ္ဂေါ၊ အဝတ်မဝတ်ဘဲ။ ဂါမေ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း။ ဝိသိခန္တ ရာနိ၊ လမ်းခရီးအလယ်သို့လည်းကောင်း။ စရေယျ၊ သွားမိရာ၏။ သံမုဋ္ဌစိတ္တော၊ တွေဝေသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အတိဝေလသာယီ၊ အတိုင်းအရှည်ထက်လွန်စွာ အိပ်ခြင်းသို့ရောက်ရာ၏။ တဿာ၊ ထိုများသော အပြစ်ရှိသောသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဥဋ္ဌာယ၊ ထ၍။ ပဝေမောနော၊ တုန်လှုပ်လျက်။ သိသဉ္စ၊ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း။ ဗာဟံစ၊ လက်ရုံးကိုလည်းကောင်း။ ပစာလယန္တော၊ လှုပ်လျက်။ သော၊ ထိုသေသောက်သူသည်။ ဒါရကဋုလ္လကောဝ၊ သစ်သားဖြင့်လုပ်အပ်သော ယန္တရားရုပ်ကဲ့သို့။ နစ္စတိ၊ က၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အဂ္ဂိဒမာ၊ မီးလောင်ကုန်လျက်။ သယန္တိ၊ အိပ်ရကုန်၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သိဂါလေဟိ၊ မြေခွေးတို့သည်။ ခါဒိတာ၊ စားအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာသေ-အာသေယျ၊ နေကုန်ရာ၏။ ဗန္တံ၊ နောင်ဖွဲ့ခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဝမံ၊ သတ်ပုတ်ညှိုးဆဲခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဘောဂဇာနိ၊ စည်းစိမ်ယုတ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဥပေန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၂။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ သဘာယံ၊ ပွဲသဘင်၌။ အဘာသနေယျ၊ မဆိုအပ်သောစကားကို။ ဘာသေယျ၊ ဆိုမိရာ၏။ အပေတဝတ္ထော၊ အဝတ်မှကင်းသည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ ဝန္တဂတော၊ မိမိအန်ဖတ်၌ လဲသည်ဖြစ်၍။ သမ္မက္ခိတော၊ အန်ဖတ်ဖြင့် လိမ်းကျလျက်။ ဗျသန္တော၊ နစ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ သယတိ၊ အိပ်ရ၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၃။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥက္ကဋ္ဌော၊ ငါကား အလွန်မြတ်သောသူတည်း။ ငါနှင့်တူသောသူမရှိဟု။ ဘာသေယျ၊ ကြိုးဝါးပြောဆိုရာ၏။ အာဝိလက္ခော၊ နိသောမျက်စိရှိသည်ဖြစ်၏။ သဗ္ဗပထဝီ၊ အလုံးစုံသောမြေသည်။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ ပထဝီ၊ မြေတည်း။ မေ၊ ငါနှင့်။ သမော၊ တူသော။ စာတုရန္တော၊ သမုဒြာလေးစင်းအပိုင်းအခြားရှိသော မြေ၌ အစိုးရသော။ ရာဇာပိ၊ မင်းသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဤတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ထင်မှတ်တတ်၏။ တဿာ၊ ထိုသို့သောသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၄။ ယာ သုရာ၊ အကြင်သေသည်။ မာနာတိမာနာ၊ ပကတိသော မာန်၊ အလွန်သော မာန်မူခြင်းတို့ကို ပြုတတ်၏။ ကလဟာနိ၊ ငြင်းခုံခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ ပေသုဏီ၊ ကုန်းတိုက် ချောပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍိနိ၊ အဆင်းမလှခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ နဂ္ဂိနိ၊ အဝတ်မရှိသည်ကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ပလာယိနိ၊ ပြေးခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ စောရာနံ၊ သူခိုးတို့၏ လည်းကောင်း။ ဓုတ္တာနံ၊ သောသောက်ကြူးတို့၏ လည်းကောင်း။ ဂတိ၊ ရောက်ရာလည်း ဖြစ်၏။ နိဏေတော၊ နေရာလည်းဖြစ်၏။ တဿာ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၅။ လောကေ၊ လူပြည့်၌။ ဣဒ္ဓါနိ၊ ပြည့်စုံကုန်သော။ ဖီတာနိ၊ အဝတ် တန်ဆာ ထက်ဝန်းကျင် ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပွင့်လန်းကုန်သော။ အနေကသဟဿ ဓနာနိ၊ အထောင်မက များစွာသော ဥစ္စာရှိကုန်သော။ ယာနိ ကုလာနိ၊ အကြင် အမျိုးတို့သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တာနိ ကုလာနိ၊ ထိုအမျိုး တို့ကို။ ဣမာယ၊ ဤသေသည်။ ဥစ္ဆန္ဒဒါယဇ္ဇကတာနိ၊ ပြတ်သော အမွေခံရှိသည်တို့ကို ပြုတတ် ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၆။ ယံ၊ အကြင်အမျိုးကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမျိုး၌။ ညေ၊ စပါးသည်လည်းကောင်း။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်လည်းကောင်း။ ရဇေတံ၊ ငွေသည် လည်းကောင်း။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေသည်လည်းကောင်း။ ခေတ္တံ၊ လယ်သည် လည်းကောင်း။ ဂဝံ၊ နွားသည်လည်းကောင်း။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ တတ္ထ၊

ထိုအရပ်၌။ တဿ၊ ထိုအမျိုး၏။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော ဥစ္စာတို့သည်။ ဣမာယ၊ ဤသေကြောင့်။ ဝိနာသယန္တိ၊ ပျက်စီးကုန်၏။ ကုလာနံ၊ အမျိုးတို့၏။ ဥစ္ဆေဒနိဝိတ္တဂတံ၊ ပြတ်ခြင်း ဥစ္စာမရှိခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းကို။ ဣမာယ၊ ဤသေသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ တဿ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၇။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဒိတ္တရူပေါဝ၊ မာန်ထောင်တတ်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍လျှင်။ မာတရဉ္စ၊ အမိကိုလည်းကောင်း။ ပိတရဉ္စ၊ အဖကိုလည်းကောင်း။ အက္ကောသတိ၊ ဆဲရေးမိတတ်၏။ သဿုပိ၊ ယောက္ခမမိန်းမသူတို့ကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်ရာ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သုဏှေမ္ပိ၊ ချွေးမကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဖမ်းမိရာ၏။ တဿ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၈။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နာရိ၊ မိန်းမသည်။ ဒိတ္တရူပေါဝ၊ စောင်းမာန်တက်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍လျှင်။ သသုရဉ္စ၊ ယောက္ခမ ယောက်ျားသူကိုလည်းကောင်း။ သာမိကဉ္စ၊ လင်ကိုလည်းကောင်း။ အက္ကောသတိ၊ ဆဲရေးမိတတ်၏။ ဒါသံပိ၊ မိမိကျွန်ကို သော်လည်းကောင်း။ ပရိစာရိကံပိ၊ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သူကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်ရာမိ၏။ တဿ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၉။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဓမ္မေ၊ မြတ်သောအကျင့်တရား၌။ ဌိတံ၊ တည်သော။ သမဏံဝါ၊ ရဟန်းကိုလည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏံဝါ၊ ပုဏ္ဏားကိုလည်းကောင်း။ ဟနေယျ၊ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲရာ၏။ တတောနိဒါနံ၊ ထိုသို့ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အပါယမိ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ ရောက်ရာ၏။ တဿ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၀။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကာယေန စ၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါစာယ စ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ စေတသာစ၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုစ္စရိတ်၊ မကောင်းသော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်မိတတ်ကုန်၏။ ဒုစ္စရိတ်၊ မကောင်းသော အကျင့်ကို။ စရိတွာ၊ ကျင့်မိသောကြောင့်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝဇန္တိ၊ ရောက်ရကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၁။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ သုရံ၊ သေကို။ အပိဝန္တံ၊ မသောက်သော။ ယံပုရိသံ၊ အကြင်ယောက်ျားကို။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဟိရညံ၊ ရွှေကို။ ပရိစ္စန္တော၊ ပေးကုန်လျက်။ အလိကံ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏ၊ သင်ဆိုလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဆိုကုန်၍။ ယာစမာနာပိ၊ တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း။ နလဘန္တိ၊ မရကုန်။ တံ၊ ထိုသေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်ပြီး၍။ ဌိတော၊ တည်သော။ သော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ အလိကံ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏတိ၊ ဆိုတတ်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၂။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပေသနေ၊ စေပါးဖွယ်၌။ ပေသီယန္တော၊ စေသည်ရှိသော်။ အစွာယိကေ၊ အဆောတလျင် ပြုအပ်သော။ ကရဏီယမိ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ်သည် ရှိသော်။ ဂေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အာဂတော၊ လာသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုတ္တေ၊ ဆိုအပ်သော။ သော၊ ထိုသေသောက်သောသူသည်။ အတ္ထံပိ၊ မှာလိုက်သော စကားအနက်မျှကိုလည်း။ န ပဇာနာတိ၊ မသိ။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၃။ ဟိရိမနာပိ၊ ရှက်ကြောက်တတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မဒနာယ၊ သေဖြင့်။ မတ္တာ၊ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဟိရိကဘာဝံ၊ အရှက်အကြောက် ကင်းသော အဖြစ်ကို။ ပါတုကရောန္တိ၊ ထင်ရှားပြုတတ် ကုန်၏။ ဝိရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သန္တာပိ၊ ရှိကုန်လျက်လည်း။ ဗဟကံ၊ များစွာသော စကားကို။ ဘဏန္တိ၊ ဆိုမိတတ်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၄။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။
 ဧကထူပါ၊ ဝက်သူငယ်တို့ကဲ့သို့ အမျိုးယုတ်သော သူနှင့်တကွ တစ်ပေါင်း
 တည်း ဖြစ်ကုန်၍။ သယန္တိ၊ အိပ်ကုန်၏။ အနာသကာ၊ ကင်းသော အာဟာရ
 ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ထဏှိလဒုက္ခသေယဉ္ဇ၊ မြေ၌ ဆင်းရဲစွာသော အိပ်ခြင်းသို့
 လည်းကောင်း။ ဒုဗ္ဗဏှိယဉ္ဇ၊ အဆင်းမလှခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ အာယသကျဉ္ဇ၊
 ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့လည်းကောင်း။ ဥပေန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။
 ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၅။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။
 ပတ္တက္ခန္ဓာ၊ ငိုက်စိုက်ကျသော လည်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကုဋ္ဌဟတာ၊ လည်၌ ဖွဲ့အပ်
 သော ယန္တရားဖြင့် ညဉ်းဆဲအပ်ကုန်သော။ ဂါဝေါဣဝ၊ နွားတို့ကဲ့သို့။ သယန္တိ၊
 အိပ်ကုန်၏။ ဝါရုဏိယာ၊ သေ၏။ ဝေဂေါဣဝ၊ အဟုန်ကဲ့သို့။ နရေ၊ လူတို့ကို။
 သုသဟော၊ ပြင်းစွာ နှိပ်စက်တတ်သော။ ဝေဂေါ၊ အဟုန်သည်။ နဟိ အတ္ထိ၊
 မရှိသလျှင်ကတည်း။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊
 ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၆။ ယံသုရံ၊ အကြင်သေကို။ ယောရဝိသံ၊ ပြင်းသောအဆိပ်ရှိသော။
 သပ္ပံ ဣဝ၊ မြွေကဲ့သို့။ မနဿာ၊ လူတို့သည်။ ဝိဝဇ္ဇန္တိ၊ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။
 လောကေ၊ လူပြည်၌။ ဝိသသမာနံ၊ အဆိပ်နှင့်တူသော။ တံ သုရံ၊ ထိုသေကို။
 ဧကေနရော၊ အဘယ်သူသည်။ ပါတံ၊ သောက်ခြင်းငှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်
 အံ့နည်း။

၅၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊
 သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အန္တကဝေဏှပုတ္တာ၊ အန္တကဝေဏှသား
 ဖြစ်ကုန်သော တစ်ကျိပ်ကုန်သော မင်းညီနောင်တို့သည်။ သမုဒ္ဒတီရေ၊ သမုဒ္ဒရာ
 ကမ်းနား၌။ ပရိစာရယန္တာ၊ ခြံရံကုန်လျက်။ မုသလေဟိ၊ ကျည်ပွေ့တို့ဖြင့်။
 အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ဥပဏ္ဏမံ၊ ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ တဿာ၊ ထို သေဖြင့်။
 ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊
 သောက်သောကြောင့်။ သမာယာ၊ မယားနှင့်တကွကုန်သော။ ပုဗ္ဗဒေဝါ၊ အသုရာ

နတ်တို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပမတ္တာ၊ သေယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဿတိယာ၊
နှစ်လ ရှည်လျားသောကြောင့် မြီသည်ဟု သမုတ်အပ်သော။ တိဒိဝါ၊ တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်မှ။ စုတာ၊ ရွှေလျော့၍ ကျကုန်၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။
ဣမံ မဇ္ဇံ၊ ဤသေကို။ တံ၊ ထိုသေသည်။ နိရတ္ထကံ၊ အကျိုးမရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ဇာနံ-ဇာနန္ဒော၊ သိသော သင်မင်းကြီးသည်။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပိဝေယျ၊
သောက်အံ့နည်း။

၅၉။ သဗ္ဗမိတ္တ၊ သဗ္ဗမိတ္တ အမည်ရှိတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော
မင်းကြီး။ ဣမသ္မိံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ ကုမ္ဘသ္မိံ၊ အိုး၌။ ဒမိ ဝါ၊ နို့ဓမ်း
သည်လည်းကောင်း။ မဓ ဝါ၊ ပျားသည်လည်းကောင်း။ န၊ မဟုတ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့
အပြစ်များသော အဖြစ်ကို။ အဘိညာယ၊ သိ၍။ ကိဏာဟိ၊ ဝယ်လော့။ ဧဝံဟိ၊
ဤသို့လျှင်။ ကုမ္ဘဝတံ၊ အိုး၌တည်သော အဖြစ်ကို။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။
မယာ၊ ငါသည်။ အက္ခာတရူပံ၊ သဘောအားဖြင့် ကြားအပ်ပြီ။

ထိုစကားကို ကြား၍ သဗ္ဗမိတ္တမင်းကြီးသည် သုရာ၏ အပြစ်ကို သိသဖြင့်
နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား ချီးမွမ်းလိုရကား-

- ၆၀။ န မေ ပိတာ ဝါ အထဝါပိ မာတာ၊
ဧတာဒိသာ ယာဒိသကော တုဝံသိ။
ဟိတာနုကမ္မိ ပရမတ္ထကာမော၊
သောဟံ ကရိသံ ဝစနံ တဝံဇူ။
- ၆၁။ ဒဒါမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စ၊
ဒါသီသတံ သတ္တ ဂဝံသတာနိ။
အာဇေယုတ္တေ စ ရထေ ဒသိမေ၊
အာစရိယော ဟောသိ မမတ္ထကာမော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၀။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတာ ဝါ၊ အဖသည်လည်းကောင်း။
အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မာတာပိ ဝါ၊ အမိသည်လည်းကောင်း။ ဧတာဒိသာ၊ ထိုသို့
သဘောရှိကုန်သည်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ယာဒိသကော၊ အကြင်သို့ သဘော
ရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဟိတာနုကမ္မိ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိ
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တာဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ၊

ငါ၏။ ပရမတ္ထကာမော၊ မြတ်သောအကျိုးကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။
ကရိသံ၊ လိုက်နာပါအံ့။

၆၁။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ပဉ္စဂါမဝရာနိ၊ အခွန်တစ်သိန်းထွက်သော
ငါးရွာတို့ကို လည်းကောင်း။ ဒါသီသတံ၊ ကျွန်မ တစ်ရာကို လည်းကောင်း။
သတ္တ ဂဝံသတာနိ၊ ခုနစ်ရာသော နွားတို့ကို လည်းကောင်း။ အာဇေယျယုတ္တေ၊
အာဇာနည်မြင်း က၊ကုန်သော။ ၎င်းမေ ဒသရထေစ၊ ဤ ဆယ်စီးကုန်သော
ရထားတို့ကိုလည်းကောင်း။ တေ၊ သင့်အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။
တွံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္တကာမော၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။
အာစရိယော၊ ဆရာသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ သိကြားမင်းသည် နတ်၏ ကိုယ်အဖြစ်ကို ပြ၍ မိမိ
ကိုယ်ကို သိစိမ့်သောငှာ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ မိမိအား ပေးသောဆုကို ပယ်
သဖြင့် ထိုမင်းအား အဆုံးအမကို ပေးလိုရကား-

၆၂။ တဝေဝ ဒါသီသတမတ္ထု ရာဇ၊
ဂါမာ စ ဂါဝေါ စ တဝေဝ ဟောန္တု။
အာဇေယျယုတ္တာ စ ရထာ တဝေဝ၊
သက္ကော ဟမသ္မိ တိဒသာနမိန္ဒော။

၆၃။ မံသောဒနံ သပ္ပိပါယာသံ ဘုဉ္ဇ၊
ခါဒဿု စ တွံ မဓမာသပူဝေ။
ဧဝံ တုဝံ ဓမ္မရတော ဇနိန္ဒ၊
အနိန္ဒိတော သဂ္ဂမုပေဟိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၂။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဒါသီသတံ၊ သင် မင်းမြတ်၏ ကျွန်မ တစ်ရာသည်။
တဝေဝ၊ သင် မင်းမြတ်အားသာလျှင်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဂါမာ စ၊ ရွာငါး
ရွာတို့သည်လည်းကောင်း။ ဂါဝေါစ၊ ခုနစ်ရာသော နွားတို့သည်လည်းကောင်း။
တဝေဝ၊ သင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်လော့။ အာဇေယျ
ယုတ္တရထာ စ၊ အာဇာနည်မြင်းက၊သော ရထားတို့သည်လည်း။ တဝေဝ၊ သင်
မင်းမြတ်အားသာလျှင်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တိဒသာနံ၊

တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣန္ဒော၊ အစိုးရသော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။

၆၃။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ မံသောဒနံ၊ သားပြုမိန်းမင်းကိုလည်းကောင်း။ သပ္ပိပါယာသံ၊ ယနာထမင်းကိုလည်းကောင်း။ ဘုဉ္ဇ၊ စားလော့။ မဓနာ၊ ပျားနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ပူဝေစ၊ မုန့်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ခါဒဿု၊ စားလော့။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကိုစား၍ သေသောက်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်လျက်။ ဓမ္မရတော၊ သုစရိုက်တရား၌ ဓမ္မလျော်သည်ဖြစ်၍။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ ရူပါရုံစသည်ဖြင့် မြတ်သော။ ဌာနံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဥပေဟိ၊ ကပ်လော့။

ဤသို့လျှင် သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုသဗ္ဗမိတ္တမင်းအား အဆုံးအမကို ပေးပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။ ထိုသဗ္ဗမိတ္တမင်းသည်လည်း သုရာကို မသောက်မူ၍ သုရာအိုးတို့ကို ခွဲစေပြီးလျှင် သီလကို ဆောက်တည်၍ အလှူပေးသဖြင့် နတ်ပြည်သို့ လား၏။ ဇေမ္မုဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ လည်း အစဉ်သဖြင့် သေသောက်ခြင်းသည် ပြန့်ပွားခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ။သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ဝိသာခါ- ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ သဗ္ဗမိတ္တမင်းဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သေရည်သောက်စား လွန်ပြစ်များ လားရပါယ်လေးရွာ။

နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ကုမ္ဘဇာတ်သည် ပြီး၏။

